

Co ma nastąpić?

Przygotowanie do Królestwa

„A gdy się to zacznie dziać, wyprostujcie się i podnieście głowy swoje, gdyż zbliża się odkupienie wasze” — Łuk. 21:28.

W czasie żniwa, czyli w końcowym okresie Wieku Ewangelii, przeszliśmy długą drogę w kierunku Królestwa.

Bracia żyjący na początku żniwa przewidywali, że czas ucisku nadejdzie po upływie 40 lat, co w roku 1874 oznaczało rok 1914. Wtedy, wraz z pierwszą wojną znaną historii jako wojna światowa, rozpoczął się czas ucisku przepowiedziany w Dan. 12:1.

Okazało się, że data ta nie oznacza uzupełnienia Kościoła, jak kiedyś przypuszczano. W 1916 roku ukazał się artykuł „Żniwo nie jest zakończone”, w którym uznano, że „nasze oczekiwania”, „że żniwo będzie już zakończone” były przedwcześnie. „Praca żniwa wspaniale postępuje; w żadnym wypadku nie jest zakończona” (R5950).

Wydaje się, że sąd związany z zakończeniem Czasów Pogan rozpoczął się w 1914 roku. Zauważając, że upadek Masady, ostatniej twierdzy żydowskiej rebelii przeciwko Rzymowi, nastąpił w 73 roku, w artykule tym pojawiła się sugestia, że być może równoległa data 1918 r. może mieć znaczenie. Z perspektywy czasu wydaje się, że tak było, gdyż rok 1918 był zakończeniem I wojny światowej.

Na początkowej stronie przedmowy do tomu trzeciego, napisanej również w 1916 roku, pozostawiono nadzieję, że czas ten będzie krótki. „Jak widać, „drzwi” nie są jeszcze zamknięte, jakkolwiek przewidujemy, że przed upływem dłuższego czasu – może jednego, dwóch albo trzech lat – liczba wybranych zostanie uzupełniona i wszyscy przejdą za zasłonę, a drzwi zostaną zamknięte”. Na szczęście dla nas, przedstawicieli kolejnych pokoleń, możliwość „nagrody w górze, do której zostaliśmy powołani przez Boga w Chrystusie Jezusie” (Filip. 3:14) pozostała otwarta, tak jak jest i dzisiaj.

Czas ucisku

Daniel 12:1 mówi o czasie, w którym Michał, nasz Pan Jezus, „powstanie” z królewską władzą i rozpocznie proces przejścia od królestw tego świata, do Królestwa Chrystusowego. „W owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który jest orędownikiem synów twojego ludu, a nastanie czas takiego ucisku, jakiego nigdy nie

było, odkąd istnieją narody, aż do owego czasu. W owym to czasie wybawiony będzie twój lud, każdy, kto jest wpisany do księgi żywota”.

Wyrażenie „powstać” jest użyte sześć razy w 11 rozdziale Księgi Daniela w odniesieniu do króla wstępującego na tron (Daniela 11:2-4, 7, 20-21). Wydaje się, że ma ono takie znaczenie również w Daniela 12:1. W tym przypadku mamy kolejne świadectwo, że Michał to Jezus, gdyż ostatecznie żaden inny anioł niż Jezus nie sprawowałby władzy królewskiej.

Podobne świadectwo odnoszące się do Jezusa podczas żniwa znajdujemy w Obj. 14:14. Werset ten opisuje Jezusa, Syna Człowieczego, z sierpem w ręku przygotowanym do pracy żniwnej, „mającego na głowie swojej złotą koronę”.

Trzecie świadectwo o królewskiej władzy Jezusa podczas żniwa pochodzi z Obj. 11:15. „I zatrząsł siódmy anioł; i odezwały się w niebie potężne głosy mówiące: Panowanie nad światem przypadło w udziale Panu [Bogu] naszemu i Pomazańcowi [Jezusowi] jego i królować będzie na wieki wieków”.

Co potem następuje w wersecie 18 to gniew narodów, „popadły w gniew narody”, odnosząc się do czasu ucisku wspomnianego również w Dan. 12:1. Werset 18 opisuje również oddawanie zapłaty „sługom twoim prorokom i świętym”, które rozpoczyna się od wzbudzenia świętych na początku żniwa (terminy „prorocy” i „święci” są określeniami, które odnoszą się tutaj do wiernych Wieku Ewangelii. W Obj. 18:24 krew „proroków i świętych” została znaleziona w wielkim Babilonie, a więc również tutaj terminy te odnoszą się do świętych Wieku Ewangelii. Termin „prorocy” w Efezj. 4:11-12 został użyty w odniesieniu do nauczycieli Wieku Ewangelii: „ustanowił jednych apostołami, drugich prorokami [...] do dzieła posługiwania”).

Przywrócenie Izraela

W Dan. 12:1, gdzie opisano czas, w którym Michał miał „powstać”, czytamy, że Michał jest „wielkim księciem, który jest orędownikiem synów twojego ludu”. Ludem Daniela byli Izraelici. Wskazuje to, że gdy Michał będzie sprawował swoją władzę podczas żniwa, wstawi się za nimi, przywracając im ich ojczyznę i narodową pozycję wśród narodów.

Widoczne jest to od 1878 roku, od momentu utworzenia osady w Petah Tikvah. Moglibyśmy jednak umiejscowić początek tego procesu już w roku 1874, kiedy to Benjamin Disraeli został wybrany na swoją drugą ka-

dencję jako premier Wielkiej Brytanii (jego pierwsza kadencja trwała krótko, od lutego do grudnia 1868 roku. Jego druga kadencja trwała od 1874 do 1880 roku. Disraeli, Lord Beaconsfield, był jedynym żydowskim premierem, który kierował Wielką Brytanią). Na berlińskim Kongresie Narodów w 1878 roku, Disraeli wpłynął na Imperium Osmańskie, by umożliwiło sprzedaż ziemi w Izraelu żydowskim osadnikom.

Podnoszenie zmarłych

W Dan. 12:2 zostało powiedziane: „wielu z tych, którzy śpią w prochu ziemi, obudzą się, jedni do żywota wiecznego, a drudzy na hańbę i wieczne potępienie”. W rzeczywistości wszyscy zmarli z minionych wieków zostaną wskrzeszeni, a nie tylko „wielu” z nich. Wynika to z Jan 5:28-29: „wszyscy w grobach [...] wyjdą”. „Wielu” w Dan. 12:2 ma na celu opisanie dużej liczby, lecz nie stanowi terminu ograniczającego. RVIC mówi: „Obudzą się rzesze śpiące w prochu ziemi”. W NIV czytamy: „Rzesze, które śpią w prochu ziemi, obudzą się”. Young’s Literal translation podaje: „Rzesze śpiących w prochu ziemi budzą się”.

Ponieważ niektórzy budzą się „do życia wiecznego”, może to odnosić się do Starożytnych Świętych wzbudzonych w Królestwie. Może to również obejmować świętych wzbudzonych podczas żniwa. Być może jednak wzbudzenie świętych jest niezależnie przedstawione w końcowej części 1 wersetu: „W owym to czasie wybawiony będzie twój lud, każdy, kto jest wpisany do księgi żywota”. Święci Wieku Ewangelii takim właśnie mianem zostali określani w Filip. 4:3. „Klemens i z inni współpracownicy moi, których imiona są w księdze żywota”.

Tak czy inaczej, wzbudzenie świętych, na początku żniwa, jest zawarte w tych wersach. Zatem w Dan. 12:1-2, które opisują władzę królewską Chrystusa (Michała) od początku żniwa, mowa jest o trzech dziełach:

1. Przywrócenie Izraela,
2. Czas ucisku,
3. Powstanie umarłych, poczynając od świętych Wieku Ewangelii.

Dokonane i oczekujące

Wszystkie trzy z powyższych działań zostały rozpoczęte. Żadne z nich nie jest jednak jeszcze ukończone.

(1) Przywrócenie Izraela do niepodległości trwało 70 lat. Od tego czasu jeszcze większa liczba żydowskich imigrantów powróciła do Izraela. Od 1948 roku pozyskano więcej ziemi: Starą Jerozolimę i Zachodni Brzeg w 1967 roku, a Wzgórza Golan w 1973 roku. Południowe krańce Izraela dotykają części suchych ko-

ryt, które podczas deszczu zasilają Wadi El Arish, „rzekę egipską” wspomnianą w 1 Mojż. 15:18. Może więc być tak, że południowe krańce Izraela dopełniają obszar przeznaczony dla Izraela w tym miejscu.

Gdy w ostatnim roku swego życia Mojżesz zbliżał się do Ziemi Obiecanej, z powodu wojowniczości Sychona i Oga, Izrael zdobył ziemię na wschód od rzeki Jordan, która najwyraźniej nie była pierwotnie zawarta w obietnicy dla Abrahama. Jest więc rzeczą interesującą zauważyć, że w Ezech. 48, te ziemie na wschód od rzeki Jordan, które są teraz częścią Jordanii, nie są włączone w obszar przywróconego Izraela.

Ziemia Obiecana przeznaczona dla nasienia Abrahama w 1 Mojż. 15:18 została rozszerzona na północ, aż do części „wielkiej rzeki Eufrat”. Czy zostanie ona przywrócona, być może w ostatnim wybawieniu Izraela, które dopiero nastąpi (Ezech. 38)? Pas Gazy najwyraźniej jest częścią ziemi wyznaczonej dla Izraela w Joz. 13:2-3, gdzie dawniej mieszkali Filistyni. Czy to również zostanie przywrócone Izraelowi?

Czekamy, aby zobaczyć, jaki jest plan Boży co do tych obszarów – a jeśli są w nim zawarte, to czy zostaną przywrócone przed czy podczas właściwego Królestwa.

(2) Czas ucisku. Pierwsza i druga wojna światowa to okres od 1914 do 1945 roku, czyli łącznie 31 lat. Interesujące jest to, że podczas podboju ziemi przez Jozuego istniały dwie oddzielne koalicje, jedna na południu, a druga potężniejsza na północy, które zostały pokonane. Zajęte miejsca obejmowały 31 miast (Joz. 12:24). Czy te dwie koalicje mogą być symbolem dwóch wojen światowych? Skłaniamy się do takiego myślenia.

Czas ucisku jest jednak dłuższy niż wojny światowe, które zakończyły się 78 lat temu. Kiedy Eliasza uciekł na górę Horeb, zobaczył w wizji trzy etapy czasu ucisku. Był tam wiatr, który rozdzierał góry, wielkie trzęsienie ziemi i ogień na zboczu (1 Król. 19:11-12). Wiatry dwóch wojen światowych złamały wielkie królestwa. Następnie dawne imperia zostały wstrząśnięte, kiedy kolonie w Indiach, Afryce i Indonezji zyskały niepodległość. To zostało uwieńczone uwolnieniem krajów znajdujących się pod kontrolą Związku Radzieckiego w 1989 roku. Potem zaczął odradzać się ogień islamu. W 1990 roku Irak najechał na Kuwejt, co doprowadziło do pierwszej z dwóch wojen w Zatoce Perskiej. W 2001 roku terroryści uderzyli w wieżowce w Nowym Jorku, co doprowadziło do dwudziestoletniego konfliktu w Afganistanie. Od tego czasu niepokoje w niektórych sunnickich odłamach islamu uległy wyciszeniu. Narastają jednak niepokoje w świecie zachodnim. Być może czeka nas kolejna porcja fazy „ognia”.

(3) Skompletowanie Kościoła. W 2 Mojż. 12:29 klasa pierwotnych została ominięta w czasie pojawienia się ostatniej plagi, co w Obj. 16:16-17 jest związane z Ar-

magedonem, ostatnim konfliktem w Izraelu. Jeżeli to przedstawia przejście ostatnich członków klasy Oblubienicy ze śmierci do życia w pierwszym zmartwychwstaniu, w godzinie „północnej” (2 Mojż. 12:29), to wydaje się, że to prowadzi nas do ostatecznych wstrząsów, w których czasie mogą pozostawać niektórzy z klasy Wielkiego Grona.

Zamykająca burza, Dzieje Apostolskie 27

W 27 rozdziale Dziejów Apostolskich jest mowa o końcowej burzy, która według niektórych przedstawia trudne doświadczenia, jakie czekają nas w przyszłości, głównie w krajach chrześcijańskich. Burza szalała przez 14 dni i doprowadziła do rozbicia statku, którym płynął św. Paweł, symbolizującego statek państwowości zachodniego świata. Czternaście jest liczbą często kojarzoną z nadchodzącym Królestwem.

Każdego dnia Święta Namiotów składano 14 baranków. Ostateczne wybawienie Hiskiasza nastąpiło w jego 14 roku. Ezech. 40:1, rozpoczynający długą wizję Królestwa, przypada na 14 rok po zdobyciu Jerozolimy. Prawdopodobnie to podwojenie siedmiu ma na celu nawiązanie do drugiego wieku odkupienia. Baranek paschal-

ny został zabity w dniu 14. Przedstawia to okup dostarczony przez Jezusa, który dotyczy obu wieków odkupienia.

Liczba czternaście w tym przypadku (Dzieje Ap. 27:27) wydaje się reprezentować ostateczne udręki, które zaprowadzają Królestwo. Ponieważ proroctwa często odnoszą dni do lat, te 14 dni burzy może sugerować 14 lat wyjątkowego ucisku prowadzącego do Królestwa. Będziemy z zainteresowaniem obserwować, czy tak jest.

Zauważmy, że w Dziejach Ap. 27:27, punkt kryzysowy nastąpił o „północy”, jak w 2 Mojż. 12:29. Obecność świętego Pawła na pokładzie statku może odzwierciedlać doświadczenia klasy Wielkiego Grona. W Dziejach Apostolskich 27:22, wcześniejsze przesłanie świętego Pawła odzwierciedla to, co wiedzą święci żyjący w czasie Żniwa, że ludzkość ma przed sobą wszystko, co dobre, na co można mieć nadzieję. Późniejsze przesłanie świętego Pawła, w wersetach od 35 naprzód, dotyczy spożywania chleba, czyli spoglądania na Jezusa, jest to przesłanie, które może odnosić się do dobrych chrześcijan spoza świętych czasu Żniwa, bardziej związanych z Wielkim Gronem.